

so zagorele nam duše, ki vriskajo od hrepenenj,
v eno se stapljata kletev in sen:
v oni skrivnostni prakrik — o, kak te poznam —
ti večno neutešeni kam... kam...

Iskreče se luči, dušeci dimi, kriki in viki, množic mravljišče,
vse to — ogromni kaos, ki išče, išče
česa?

In nad vsem vijoline tolaživke, spravlјivke pojo.

Miran Jarc.

UMIRJENJE.

Pri oknu. Tih somrak v mladoletju...
Iz ulice plove rahlo šumenje...
iz otroške sobice smeh prši...
priproste misli se mi vijo
ko svalčice dim; — večerno nebo
nad strehami hiš molči ko duša
pokoјna; vase zamišljen ždim

in v tišino strmim...
Z vdanim ugodjem motrim
svalčico, ki dogoreva...
O, blaženost teh samotnih ur,
ko v duši odmeva le eno občutje:
živim. —

Miran Jarc.

CVETJE SEM GOJILA.

Cvetje sem gojila,
nagelj negovala,
ali izmed cvetja
samo pelin-roža
zvesta mi ostala.

Šla pomlad je mimo,
šel bohot poletja —
nade so zamrle,
v srcu ni radosti,
ne na vasi petja.

On, ki je prepeval,
v grobu zdaj sameva,
in samo še solze
v čaši pelin-rože
solnce mi ogreva.

Ivan Albreht.

RAZGLED S HRIBA.

Dimniki plavžev, dvigalniki, ladje v pristani,
strehe tovarn, arzenali in aeroplani
bučni nad vrvežem polnih postaj,
ceste in trgi v sprostrt naročaj,
s tiri prekržani ozki mostovi,
nebu nasproti hlepeči stolpovi,
jabolčne kupole mnogih cerkvá,
médnje raztreseni nizki šotori,
v skale izvrtani črni predori —
pisana pičica koščka sveta!

In med šotori, cerkvámi, postajami,
dimniki, dimnikov črnimi sajami
stotisočero pritlikavcev gre;
stotisočero gre, stotisočero,
stotisočero zamaknjenih v vero
boljšega veka, zrelejš sadov,
ki jih najbližnja prihodnost prinese,
da jih med vse čakajoče raztrese
in blagoslovi korake rodov,
ž njimi povzdigne priprošnje in sanje
njih, ki boleti nosili so zanje,
da se zanjimcem preksolnčje odstré.

In med tovarnami,
in med kasarnami *in med kavarnami*
v dvomu pogledi na gore bežijo,
in pod mostovi
in pod stolpovi *in pod grobovi*
tisoči kvišku in v daljo strmijo,
in med šotori
in med predori *in med raxovi*
mnogi hoteči utrujenci spijo, —
in pod palačami, v blesku preširnimi,
in pod jetnišnicami neizmernimi
v grobnicah pričakovanja ležijo...

Stano Kosovel.